

sygn. akt VII U 1497/21

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

16 grudnia 2021 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:**

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 16 grudnia 2021 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

**odwołania W. F.**

**od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.**

**z 20 sierpnia 2021 r., znak (...)**

**o wypłatę emerytury**

**oddala odwołanie.**

sygn. akt VII U 1497/21

## UZASADNIENIE

W. F. wniósł odwołanie od decyzji z 20 sierpnia 2021 r., znak (...) w przedmiocie przyznania prawa do emerytury i jednoczesnego jej zawieszenia z uwagi na zbieg z prawem do emerytury wypłacanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne.

Ubezpieczony zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 95 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, że w przypadku ubezpieczonego nie zachodzi wyjątek od zasady wypłaty jednego świadczenia. Uzasadniając swe stanowisko, ubezpieczony wskazał, że zawieszenie wypłaty emerytury z powodu zbiegu prawa do emerytury wojskowej jest bezzasadne. Organ rentowy nie wziął pod uwagę, iż przepis szczególny w postaci art. 95 ust. 2 Ustawy pozwala na wypłatę dwóch świadczeń: emerytury wojskowej oraz emerytury z systemu powszechnego. Ustawa posługuje się przy tym określeniem, iż wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia stosuje się w sytuacji gdy emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a ustawy o emeryturach wojskowych a nie, że została przyznana na podstawie art. 15a ustawy o emeryturach wojskowych, a więc wyjątek ten stosuje się do wszystkich osób pobierających emeryturę wojskową, której wysokość została obliczona jedynie przy uwzględnieniu okresu służby, a do obliczenia jej wysokości nie uwzględniono okresów, które uwzględniono przy ustalaniu wysokości emerytury przysługującej na podstawie ustawy emerytalnej. Emerytura wojskowa ubezpieczonego została obliczona przy uwzględnieniu jedynie okresu służby wojskowej od 1 sierpnia 1975 r. do 31 stycznia 2005 r., tj. w wymiarze 29 lat i 6 miesięcy. Okres służby wojskowej uprawniał ubezpieczonego do emerytury w wysokości 77,70% podstawy wymiaru a emerytura została ograniczona do wysokości maksymalnej 75,00% podstawy wymiaru. Żaden okres pracy cywilnej nie został wzięty pod uwagę przy obliczaniu wysokości emerytury wojskowej. Pozbawienie ubezpieczonego prawa do wypłaty emerytury cywilnej powodowałoby, iż ponad 15 lat pracy cywilnej i gromadzenia w tym okresie składek na ubezpieczenie emerytalne pozostawałoby bez jakiegokolwiek wpływu na wysokość świadczenia emerytalnego. Ubezpieczony zwrócił się więc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie zawieszenia wypłaty emerytury i zobowiązanie organu rentowego do wypłaty emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych obok świadczenia emerytalnego z Wojskowego Biura Emerytalnego (odwołanie, k. 3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. Uzasadniając stanowisko organ rentowy wyjaśnił, że odwołujący posiada uprawnienia do emerytury wojskowej przyznanej na podstawie przepisów ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Zaskarżoną decyzją z 20 sierpnia 2021 r. Oddział przyznał ubezpieczonemu emeryturę w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wypłata świadczenia została zawieszona, ponieważ ubezpieczony pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego. Organ rentowy dodał, że ubezpieczony rozpoczął służbę wojskową przed dniem 1 stycznia 1999 r., a zatem nie ma możliwości łączenia emerytury powszechnej z emeryturą wojskową. W tym zakresie powołał się na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin wskazując, że reguły obliczania emerytury wojskowej, o której mowa w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej dotyczą jedynie żołnierzy, którzy wstąpili do służby po dniu 1 stycznia 1999 r. (odpowiedź na odwołanie, k. 11-12 a.s.).

### **Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:**

W. F., ur. (...) od dnia 1 lutego 2005 r. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej. Prawo do ww. emerytury zostało odwołującemu przyznane na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 21 marca 2005 r. znak: (...) oraz na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości świadczenia uwzględniono okres służby wojskowej od 1 sierpnia 1975 r. do 31 stycznia 2005 r. Wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła od 1 marca 2021 r. – 6.239,33 zł (decyzja Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 21 marca 2005 r., k. 9-11 akt WBE, decyzja Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 5 marca 2021 r., k. 50 akt WBE, odpis i informacja o przebiegu służby, k. 11 a.r.).

Po przejściu na emeryturę wojskową, W. F. od 1 kwietnia 2005 r. do 31 grudnia 2013 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Jednostce Wojskowej nr (...) w B.. Następnie od 1 stycznia 2014 r. do 31 stycznia 2021 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Jednostce Wojskowej nr (...) w W. (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 15 marca 2021 r., k. 5 a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 28 stycznia 2021 r., k. 6 a.r.).

16 lipca 2021 r. W. F. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę (wniosek z załącznikami, k. 1 – 4 a.r.). Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS (...) Oddział w W. wydał w 20 sierpnia 2021 r., decyzję znak: (...) na podstawie której przyznał odwołującemu emeryturę od 1 lipca 2020 r. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Organ rentowy, ustalając wysokość emerytury w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 275 505,80 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 192,10 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i wyniosła do wypłaty 1434,18 zł. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia – emerytury wojskowej z Wojskowego Biura Emerytalnego, informując odwołującego, że może być wypłacone tylko jedno świadczenie wyższe lub wybrane przez odwołującego (decyzja ZUS z 20 sierpnia 2021 r., k. 13-14 a.r.).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, w tym w aktach rentowych aktach Wojskowego Biura Emerytalnego. Dowody te nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez sąd w całości za wiarygodne. Stan faktyczny był przy tym bezsporny, spór

koncentrował się natomiast na interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Odwołanie W. F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 20 sierpnia 2021r. było nieuzasadnione.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148<sup>1</sup> § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach sąd na podstawie art. 148<sup>1</sup> § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) świadczenia na warunkach i w wysokości określonej w ustawie przysługują ubezpieczonym - w przypadku spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz członkom rodziny pozostałym po ubezpieczonym albo po osobie uprawnionej do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonej w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach (ust. 2). W myśl art. 5 ust. 2a okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 18e ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (ust. 2).

Mając na uwadze powyższe, wątpliwości sądu nie budzi fakt, że organ rentowy prawidłowo odmówił podjęcia wypłaty odwołującemu świadczenia z ubezpieczeń społecznych z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia. Bezspornym jest bowiem, że odwołującemu od 1 lutego 2005 r. przysługuje emerytura wojskowa z Wojskowego Biura Emerytalnego, która jest świadczeniem korzystniejszym. Emerytura ta została przyznana ubezpieczonemu z uwzględnieniem wyłącznie okresu służby wojskowej od 1 sierpnia 1975 r. do 31 stycznia 2005 r., bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych. Zgodnie bowiem z powołanymi przepisami w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o

zaopatrzeniu emerytalnym m. in. żołnierzy, wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Prawdopodobnie powyższego stanowiska potwierdził chociażby Sąd Apelacyjny w Krakowie, który w wyroku z 13 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 1254/15 wskazał wprost, że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty uregulowanych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z prawem do świadczeń przewidzianych w odrębnych przepisach z zakresu ubezpieczenia społecznego, niezależnie bowiem od ich zaopatrzeniowego charakteru, obowiązuje ogólna zasada wypłaty jednego świadczenia. Z treści art. 95 ust. 1 i ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynika zatem nie budząca wątpliwości zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych. Podobne stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z 8 maja 2012 r. (II UK 237/11). O możliwości pobierania w zbiegu dwóch tych świadczeń nie świadczy natomiast treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., (III AUa 1542/13), który określa jedynie warunki nabycia zarówno prawa do świadczenia mundurowego oraz świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń nie jest jednak równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty.

W tym kontekście powyższe rozważania potwierdza również treść uchwały Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2021 r. (III UZP 7/21, LEX nr 3274620), zgodnie z którą ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r. poz. 291 z późn. zm. w związku z art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 586 z późn. zm.).

Sąd, nie znajdując więc podstaw do zmiany decyzji organu rentowego z 20 sierpnia 202 r., znak (...) oddalił odwołanie na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c., o czym orzekł w sentencji wyroku.